

[Gert Petersen]

markedets styrelse. Dette er ikke rigtigt. Det modsatte er tilfældet. For det første fordi forsamlingens rolle som magtorgan vil blive styrket. Ikke formelt – det ved jeg udmærket godt – men moralsk og reelt. EF-Parlamentarikerne vil påberåbe sig, at de direkte repræsenterer folket, og det vil igen blive brugt som argument af unionstilhængerne, og dem er der mange af i Kommissionen og i de politisk ledende EF-kredse.

For det andet fordi den magtforøgelse, som forsamlingen derfor vil opleve, må betyde svækkelse og afgivelse af magt et andet sted. Hvor? Det bliver de nationale parlamentær repræsenteret ved deres regeringer i Ministerrådet, som kommer til at afgive magt.

For det tredje fordi forsamlingens reelle muligheder for at udøve kontrol med EF-myndighederne er uendelig ringe. Det 12.000 mand store bureaukrati er uigennemskueligt. Regeringerne har måske den styrke, der giver dem en vis mulighed for at kontrollere dette bureaukrati, den parlamentariske forsamling har ingen mulighed. Den moralske styrkelse af forsamlingens rolle bliver derfor i virkeligheden til en styrkelse af Kommissionens og hele det overnationale elements rolle.

For det fjerde fordi flytning af magt fra Ministerrådet til Forsamling og Kommission i ganske særlig grad vil ramme de små stater inden for EF. I Ministerrådet har Danmark vetoet. Vi kan, hvis vi ellers har ryggrad til det, sige nej og bremse en for Danmark negativ beslutning. I Parlamentet får vi 15 stemmer ud af 410, og her gælder ingen vetoet. Det er alene stemmerne, der tæller. Og al erfaring viser, på trods af hvad der er blevet påstået, at i de helt afgørende spørgsmål, der vedrører nationale interesser, stemmes der også efter nationale magtinteresser i forsamlingen. Og derfor betyder flytning af magt fra Ministerrådet til Forsamling og Kommission en yderligere opgivelse af dansk selvstændighed.

Endelig forekommer det mig mere naivt at tro, at den omstændighed, at 200.000 danske vælgere spredt over hele landet skal repræsenteres af 1 gennem 5 år uafsættelig såkaldt delegeret i en fjern hovedstad, skulle være et bidrag til nærdemokratiet. Det kan være svært nok for vælgerne at kontrollere, hvad folketinget, hvor hvert mandat repræsenterer

små 20.000 vælgere, foretager sig, men det er dog trods alt nemmere.

Fællesmarkedet har jo oplevet et vist tilbageslag under krisen. Mange af de store og mest ubehagelige visioner er indtil videre opløst i tåger. Men i det stille er der sket mange små såkaldte fremskridt med indførelse af fællesordninger på de mest forskellige områder, hvorved Danmarks egne muligheder for at påvirke udviklingen er blevet kraftigt forringet.

Skal vi gøre status, må vi konstatere, at EF i dag fremstår for det første over for omverdenen som en blokdannelse til dels politisk og fuldt ud handelsmæssigt og økonomisk. For det andet indadtil som et fælles marked i stigende grad suppleret med fælles politik. Og for det tredje i sin funktionsmåde mere og mere som et embedsmandssystem med sit eget bureaukrati og præget af enkeltstaternes bureaukratiers administrative samarbejde uden for parlamentskontrol både nationalt og overnationalt på tværs af grænserne.

Derfor har topmødeerklæringen af oktober 1972, som jeg godt vil minde om, ikke mistet sin aktualitet. Det var i denne erklæring, EF-landene bekræftede – og jeg citerer:

»Deres hensigt om inden dette 10-års udløb at omdanne deres samlede indbyrdes forpligtelser til en europæisk union«.

En forpligtelse, den danske statsminister dengang ikke havde noget som helst mandat til at påtage sig, heller ikke fra folkeafstemningen den 2. oktober. Denne europæiske union skal ikke komme til verden ved en dramatisk proklamation; det er ikke meningen. Nej, den skal smugles ind ad bagdøren, uden at folk rigtig opdager det. Langsomt og sikkert, men diskret, er grebet blevet strammet i de sidste fem år. Den faktiske ændring af forsamlingens status, som vil følge af den nye valgordning, og den reelle styrkelse af det overnationale element i fællesmarkedet, som bliver konsekvensen, er det seneste bidrag til skabelsen af en europæisk union og dermed opgivelse af yderligere dansk suverænitet.

Af disse grunde siger socialistisk folkeparti kategorisk nej til dette lovforslag.

Ib Nørlund (DKP):